

det ærede Medlems Ejendom er sat til 800 Kr. pr. Td. Land, og jeg kommer saa og vil købe 10 Tdr. Land til at bygge et Hus paa, og han siger saa: Jeg vil have 1 000 Kr. pr. Td. Land, naar jeg skal skære saadan en Firkant ud af min Mark. Meget vel, siger jeg, det vil jeg ogsaa give. Ved Vurderingen skal denne firkantede Plads, som jeg har faaet, saa ogsaa vurderes som hørende til en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur og sættes derfor ogsaa til den samme Jordværdi, som det ærede Medlems tilbageblevne Ejendom sættes til. Det er ens Vurdering for denne Jord, derved bliver Skatten ens. Men naar vi trækker Jordværdien fra den samlede Ejendomsskyld, bliver der tilbage i Ejendomsskylden foruden Bygningsværdien ogsaa noget af Handelsværdien. Derfor havde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard Ret, da han som Finansminister udtalte, at der blev mere end Bygningsværdien tilbage af Ejendomsskyldværdien, naar Jordværdien blev trukket fra, der kan være Handelsværdi og Kulturværdi. Jeg maa sige, at jeg er i høj Grad forbavset over at møde Modstand her fra et konservativt Synspunkt. Jeg begriber ikke, at man fra den Side har den Opfattelse, at den Mand, der er driftig og holder sin Jord i god Kultur og holder gode Bygninger, skal straffes ikke alene i Form af Skatter paa Indkomsten, men ogsaa i Form af Skat paa fast Ejendom, og at den, der gør mindre ved sin Ejendom, skal have en Lettelse begge Steder. Jeg havde dog egentlig tænkt mig, at den Tanke var trængt igennem, at naar Jorden er lige god og lige godt beliggende, saa maa Skatten være den samme, hvordan man driver sin Ejendom. Det synes jeg er en sund og fornuftig Tanke, og den er i hvert Fald ikke i Strid med en god konservativ Tankegang. Men det synes, som om man ser bort fra dette her.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det hænder, at de Konservative har et lyst Øjeblik, og de har haft et lyst Øjeblik den Gang, de skrev deres Program, men dette lyse Øjeblik forsvandt, da de stod overfor at skulle prøve paa at gennemføre det i Forslags Form i Fjor, og saa frafaldt de dette at gaa over til en ny Bonitering, idet det kom til at staa fuldkommen klart, at i Boniteringen ligger ingen Beliggenhedsværdi, og Beliggenhedsværdien flytter sig, og derfor kom de ind paa den Tanke, at der var kun en Vurdering tilbage, mente de, at saa havde de fuldt Grundlag for at gaa fra det Program, som de i sin Tid har vedtaget. Jeg maa sige, at

jeg forstaaer ikke et saadant Standpunkt. Jeg mente, at et Program var en Retningslinie, man havde stukket ud, som man vilde arbejde efter, fordi man ansaa det for at være ret og rimeligt.

Ud fra disse Betragtninger er jeg altsaa kommet til det Resultat, at man ved dette Lovforslag skaber et bedre og mere rationelt Grundlag for Ejendomsbeskatningen, man skaber Lighed mellem store og smaa Ejendomme, og jeg gad vidst, om et eneste Medlem i dette Ting tør staa op og bestride, at det ærede Medlem Hr. Fibiger og jeg skal gaa paa lige Hammel med Hensyn til den Skat, vi skal have paa Jord. Jeg tror det ikke. Hvis man ikke vil det, er det afgjort nødvendigt, at der er selvstændig Jordværdi og selvstændig Beskatning paa Jordens Værdi, ellers kan dette Formaal ikke opnaas. Alt Menneskeværk er selvfølgelig skrøbeligt, men jeg drister mig til at sige, at der er ingen Tvivl om — det vil det ærede Medlem kunne forvisse sig om, naar en Gang det store gule Hæfte fra den sidste Vurdering kommer her i Rigsdagen —, at Jordvurderingen er langt, langt mere ensartet end Ejendomsskyldvurderingen, og den maa være det, fordi Udgangspunktet er det samme.

Jeg vil føje til, at der fra adskillige Sider er rejst Kritik mod den Forhøjelse, som Over-Skyldraadet har givet forskellige Grupper af Ejendomme. Men de smaa er endnu ikke saa højt oppe, som de skulde være for at være paa lige Fod med de andre Ejendomme. De større Gaarde ligger langt, langt nærmere Handelsværdien, end de smaa endnu ligger. Og det vil være et fortsat Arbejde for Vurderingsmyndighederne, at alle Grupper af Ejendomme kommer til at staa i lige Forhold til deres Handelsværdi; det er Vurderingsmyndighederne nødt til. Og i samme Grad som Vurderingen bliver rigtig, i samme Grad bliver Forholdet ved Beskatningen grellere ved at bevare Ejendomsskylden. Det skulde man i Virkeligheden mærke sig. Derfor, hvis man vil en ligelig og retfærdig Beskatning, saa stemmer man for Lovforslaget, men hvis man vil, at de smaa skal betale noget mere i Skat og de store noget mindre, saa stemmer man imod. Det er Forskellen.

N. P. Jensen: Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen maa fuldstændig have misforstaaet, hvad jeg har sagt om Vurdering og Hartkorn. Jeg ved fuldt vel, at Vurderingen ikke finder Sted efter Hartkorn, og jeg tvivler om, at jeg skulde have udtrykt mig saa uheldigt, at jeg skulde være kommet til at sige, at Vurdering var sket efter Hart-